

te najdbe je sklepal, da živijo v braziljanski pokrajini Matto Grosso belokožni Indijanci. Pripovedovalo je že tudi več raziskovalcev ter pustolovcev, da so srečali v osrednji Ameriki in po neizmernih pragozdovih ob južnoameriškem veletoku Amazonas bele Indijance.

Fawcett je prevzel nalogo, da odkrije javnosti bele Indijance, če se v resnici gibljejo pod solncem na zemlji. Dne 21. marca 1925 se je podal na pot s svojim sinom, ki je bil takrat star 21 let, in z njegovim prijateljem, 23letnim Raleigh Rimellom, iz Cuyabe, da bi poiskale bele Indijance v pokrajinah ob izviru rek Tapajoz in Xingu. Od omenjenega dne ni bilo o raziskovalcu in o njegovem spremstvu nobenega glasu.

Zemljepisna družba v Londonu, ki je podpirala polkovnika z denarjem, je že odposlala več ekspedicij, ki bi naj poiskale izginulega. Vsa prizadevanja so bila doslej zaman, ako izvzamemo govorice, ki so se pojavile leta 1927, a niso bile kos natančnejši preizkušnji. Po tem neosnovanem besedičenju bi naj bil naletel na tri raziskovalce braziljanski pustolovec 170 km proč od mesta Diamantina v pragozdu. Izpovedal je, da je oberstov sin zbolel. Radi boleznii je sklenila trojica, da se preseli v pragozd, kjer bo vztrajala tako dolgo, da se zopet povrne zdravje mlademu Fawcettu. Zopet je bila na to izpoved odposlana ekspedicija, da bi našla zgubljene, a tudi tokrat je bilo iskanje brezuspešno. Najbolj verjetno bo pač, da so trojico zajeli divji Indijanci in jo umorili. Polkovnik se je odrekal, ko se je podal na pot, vojaškemu spremstvu, ker je bil prepričan, da je v braziljanskih džunglah večja varnost miren sporazum z indijanskimi plemeni nego pa celi polk do ušes oborožene pehote.

V najnovejšem času pa je došlo obvestilo, da je govoril z Indijanci ob zgorajnem toku reke Amazonas lovec, rodóm Švicar. Ti Indijanci so mu povedali, da živi že več let nek belokožec

med divjim plemenom kot ujetnik. Popis se nanaša na pogrešanega Fawcetta.

Izključeno ni, da bi polkovnik več ne živel. Mrtvim domnevani raziskovalci so se že večkrat povrnili kar nadoma. Leta 1927 je dvignila mnogo prahu vest, da je bil umorjen nemški raziskovalec srednje-azijskega Tibeta in južnega tečaja Viljem Filchner. Nekaj mesecev za tem se je Filchner — srečno vrnil v domovino.

Ko se je podal Fawcett na pot, da bi izsledil bele Indijance, je bil star 58 let. Ako še živi, je danes 65letnik. Dolgo ni več čakati, ako ga hočejo najti živega, ker sicer bo podlegel radi starosti neprilikam divjine in ne zahrbtnosti od strani divjih — belih Indijancev.

DEKLETOM ŠMARSKE DEKANIJE.

V nedeljo, 17. julija, priredijo krščanske dekliške organizacije šmarske dekanije proslavo sedemdesetletnice smrti škofa Slomškega, velikega učitelja in prosvetitelja našega naroda in prijatelja slovenske mladine. Škof Slomšek je bil rojen na Ponikvi v šmarski dekaniji, zato ima ta dekanija tem večjo dolžnost, da proslavi svojega velikega rojaka, največjega sina naše zemlje. Proslava se bo vršila pri Sv. Roku nad Šmarjem ter začenja ob 19. uri predpoldne. Govorita gg. kanonik Časl in profesor dr. Hohnjec. Dekleta Marijinih družb, dekliških zvez in vobče krščanske mladenske šmarske dekanije in sosednih krajev, pridite v najoblinejšem številu!

★

Št. Peter pri Mariboru. Prosvetno društvo »Skala« priredi v nedeljo dne 10. julija t. l. izlet po lepih Slovenskih goricah z avtomobilom, na katerem bo prostora za približno 30 oseb. Za kratek čas se pomudimo po raznih krajih, pri pozni službi božji pa bomo pri Mali Nedelji. Vrnili se bomo čez Ptuj. Kdor se želi udeležiti tega izleta, se naj prijavi pri društvenemu predsedniku ali pa pri katerem drugem odborniku. Vsa vožnja bo stala le par »kovačev«.

Pustolovec kot poveljnik.

V zadnji kitajsko-japonski vojni so služili v kitajskih vrstah evropski oficirji. Baš temu dejstvu gre zasluga, da je bil odpor kitajskega vojaštva tako trd in so krenili Japonci na pot miru na pol poti, dasi so bili prvotno prepričani, da bodo pojužinali Kitajce pri Šangaju na kisli juhi.

Eden od najbolj izrednih belokožcev, ki so igrali v najnovejši kitajsko-japonski vojni važno vlogo, je bil poveljnik kitajskih zračnih sil Šang-Hui-Schang. Pod tem pristno kitajskim imenom se skriva ne Kitajec, ampak mednarodni pustolovec, ki je bil rojen v Ameriki in je tamkaj zabeležen z imenom Bert Hall. Je sin delavca v Čikagi. Preselil se je že v mladosti na Francosko, ker je bil prepričan, da bo tamkaj lažje dobil službo kočijaža nego v ameriški domovini. V resnici pa se ni povzpел do pariškega fijakerja. Godilo se mu je v Franciji tako slabo, da se je vpisal v tujsko legijo, da se je le preživel. Dve leti je vztrajal v legiji. Posrečil se mu je pobeg in dospel je v Evropo, ko je izbruhnila svetovna vojna.

Ker je bil izboren letalec, so ga pri delili letalstvu, kjer se je kmalu odlikoval po hrabrosti in spretnosti. Med svetovno vojno je pisalo časopisje veliko o Bertu Hallu, ki je znal tako spretno odbijati nemške zračne napade. Bil je eden najbolj slavljениh junakov v zraku. Radi neprestanega vztra-

Goethe je potoval iz Weimarja v Verono dva meseca, danes 20 ur. Ko se je Napoleon vrnil iz Rusije, je prepotoval razdaljo Varšava—Pariz z najhitrejšimi konji v desetih dneh, danes rabi ekspresni vlak 36 ur. Vožnja z Angleške v Severno Ameriko je trajala pred 100 leti celih šest tednov, današnji brzoparniki jo prehitijo v petih dneh. Transport blaga ob Kongu je trajal do lanskega leta iz notranjosti do morja tri tedne, danes za zrakoplov eno uro.

Hudobno.

»Jože, ali imaš luknjo na glavi?«
»Ne, Čemu vprašaš?«
»Ker imaš na rami polno žagovine.«

jo z obično kanonado, ki je bila le znak onemoglosti.

S turškimi kopači in minerji je posadka obračunala na brzo roko. Srečno je minul tudi drugi dan oblege, 18. junij. Poškodbe vsled min pa so le bile tako hude, da ni bilo niti misliti na popravo ter zazidavo obzidja. Poveljniku Blažu Gjukuraku je bilo jasno, ako se posreči Turkom še en pristanek s Kolpe, je Sisak zgubljen. Branitelji morajo biti neprestano noč in dan na nogah. Do onemoglosti utrujen vojak ni za brambo, kaj šele za napad. Daljša oblega bi pomenila za Sisak siguren pogin. Še v noči 18. junija je bilo sklenjeno, da zapusti takoj od vojne sreče spremljani Miha Toplišček trdnjavo z dvema Hrvatoma, se splazi do Save, jo preplava ali prekorači. Na desnem in pred Turki varnem savskem bregu bodo že dobili konje, da dosežejo čimpreje Zagreb in glavni stan bližajoče se krščanske vojske. Miha je vzel seboj še pismo poveljnika, v katerem je bila zaprosena nujna odpomoč, sicer bo padla trdnjava radi turške premoči in predolge oblege.

Previdnemu, prekanjenemu in od gorečih

molitev spremljanemu Topliščku se je posrečil pobeg. V nasprotnem slučaju bi ga bili Turčini takoj obglavili in natakneli njegovo glavo na kol kot svarilo vsem nadaljnjim pošiljkam po pomoč.

Dne 19. junija je miroval turški tabor. Le artilerija je streljala z nasipa s kratkimi odmori ter rahljala na vseh koncih ter krajih trdnjavsko obzidje.

Dne 20. junija so vozili, nosili in vlačili turški vojaki hlode in deske preko mosta na desni breg Kolpe v tabor. Gotovo so se pripravljali na nov napad, samo bogznaj pod kakim kritjem in na kak nov zviti način. Obleganci so izzivali z vso drznostjo na dvoboje. Niti eden od ozmerjanih begov ni maral vgrizniti v to vabo. Branitelji so imeli dva dni in dve noči časa, da so se menjavali odpočili, nasitili ter pripravili na ponovne zahteve obrambe, hrabrosti in prenašanja naporov brez spanja.

V noči od 20. na 21. junija so vzrasli na treh koncih pred taborom veliki napadalni stolpi, ki so bili oboroženi na vse strani s topovi. Na va-